

РЕШЕНИЕ

№ 2008

гр. София, 11.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 03.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора ХРИСТОЗОВА, като разгледа дело номер **2506** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК вр. с чл.87 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на И. М. А., гражданин на И. с адрес: РПЦ – [населено място], общ. Нова З., обл. С. срещу Решение № 102/09.02.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на решението поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Според жалбоподателя административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл.9 от ЗУБ. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота и личността на лице, подало молба за закрила не зависи от условието молителят да приведе доказателства, че той е нарочен за мишена поради фактори, които са специфични за личното му положение. Като се има предвид, че тълкуването на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, възпроизвеждащ нормата на чл.15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО противоречи на даденото от Съда на Европейските общности задължително тълкуване в Решение от 17.02.2009г. по дело №С-465/07г., така постановеният отказ следва да се отмени и да се укаже предоставянето на хуманитарен статут. Според жалбоподателя административният орган не е преценил обстоятелството, че причините да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му. Твърди, че е изпитвал основателен страх преди всичко за живота и здравето на трите си малолетни деца и за собствения си живот, след като е получил заплашително

писмо от „Ал -К.“, в което е пишело, че тъй като работи за иракската армия е предател и неверник и ако не напусне работата си ще го убият. Относно констатираните противоречия от административния орган заявява, че се дължат на некоректен превод от страна на преводача в проведеното чрез видеоконферентна връзка интервю. Оспореният акт е постановен в противоречие с чл.75, ал.2 от ЗУБ, тъй като не са изложени подробни аргументи, относно сигурността на държавата на произход. Доказателства за обстановката в И. и опазването на човешките права и свободи там изобщо не са посочени в решението.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се явява лично и с адв. Л., поддържа жалбата си, развива допълнителни доводи за незаконосъобразност на проведените му интервюта.

Ответникът – Държавната агенция за бежанците, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София - град, I АО, 13 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

И. М. А., гражданин на И., женен е пристигнал в Р. Б. нелегално, през месец Август 2011г., заедно със съпругата си С. А. С. и с трите си малолетни деца. Мотивира молбата си за закрила с опасност за живота си в И., поради отправените му заплахи от Ал-К.. При проведените му интервюта разказва, че е живял в [населено място] и от 2007г. до напускането на страната е работел като охрана на висшестоящите офицери в специалните части на иракската армия. През 2008г. получил заплашително писмо от Ал. К., в което пишело, че ако не напусне работата си в армията и не се премести на друга работа, щели да го заколят. След като началника му го успокоил, че няма нищо опасно продължил да работи, като през това време бригадата им се местела на различни места, където имало проблеми. На 01.01.2009г., докато отивал на ресторант с колегите си го нападнали 6 – 7 маскирани и въоръжени мъже, които се движели с два автомобила. Препречили им пътя и насочили оръжията си към тях, без да стрелят, след което ги отвлекли. Похитителите го държали в плен в продължение на 5 дни, като през това време се отнасяли добре с него. Освободили го след заплащане на откуп в размер на 15 000 долара, като го върнали на същото място, откъдето бил отвлечен. Кандидатът не е подавал жалба в полицията за отвличането тъй като нямал доверие на полицията. След освобождаването продължил да работи на същото място. Два – три месеца по-късно 30 души от специалните части, включително и молителя получили общо заплашително писмо, с което ги предупреждавали, че трябвало да напуснат работа или щели да бъдат убити. На 01.05.2011г. отново получил заплашително писмо от Ал- К., в което пишело, че тъй като работи за иракската армия, която помагала на американците е предател, неверник и ако не напусне работата си ще го убият. След тази заплаха на 26.07.2011г. молителят напуснал страната си по произход. Заявява, че не е арестуван или осъждан в И. и не е политически ангажиран.

В оспореното Решение № 102/09.02.2012г. Председателят на ДАБ е приел, че за иракският гражданин не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Общата обстановка в родината на кандидата сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г. Както в твърденията на И. М. А., така и между неговите изявления и тези на съпругата му са

констатирани значителни противоречия, които според административния орган налагат извода, че представената бежанска история е недостоверна. Констатирани са противоречия относно годината на започване на работата му в иракската армия, налице са разминавания и относно заявеното отвличане на кандидата, противоречиви са и твърденията му относно годината на получаването на второто заплашително писмо. На последното интервю твърди, че на 01.05.2011г. отново е получил заплашително писмо, за което въобще не е споменавал преди това. Прието е също, че спрямо чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Според административния орган твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, той не прави. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от И. поради реална опасност от тежки посегателства, като изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Предвид оценяването на направените твърдения за проблеми и преследване като недостоверни, е прието, че срещу кандидата не са предприемани никакви мерки, застрашаващи свободата, живота или сигурността му, нито от официалните иракски власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Спрямо кандидата не е налице и заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Цитирана в решението и приложена по делото е справка вх. № 1564/30.03.3011г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” на ДАБ, според която състоянието на сигурността в И. продължава да се подобрява.

При така установените факти, Административен съд София – град, I-во АО 13 с-в, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт, макар и издаден в съответствие с административно-производствените правила, е издаден в нарушение на материалния закон.

Статут на бежанец в Р. Б. (чл.8, ал.1 от ЗУБ) се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според чл.9, ал.1 от същия закон хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Посочените по време на проведените на чужденеца интервюта причини за нежелание за връщане в страната на произход – И., настоящият състав намира, че не доказват наличие на обстоятелствата по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ. От данните по делото не се установява кандидатът да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение.

Жалбата е частично основателна по изложените в нея съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт, само по отношение на отхвърляне на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Основателен е доводът на жалбоподателя за неправилно прилагане от съда на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т.3 ЗУБ. Според цитираната разпоредба хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който е принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи за живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт. Обстановката в четирите провинции на централен И. според информация от различни световни и официални източници е определена като нестабилна и неподходяща за репатриране на лицата, получили отказ за закрила. В резюме на ситуацията в И. и Меморандум на ВКБООН от 24.04.2009г. на тема "Насоки за определяне на критериите за оценка на нуждата от международна закрила на иракски лица, търсещи убежище", служебно известни на съда, за обстановката в петте централни провинции е посочено, че се характеризира с ширещо се повсеместно нестихващо насилие и е направена препоръка да не се връщат лицата от тези провинции насила, а да им се предоставя международна закрила. М., макар и издаден през 2009г. не е отменен, поради което може да се приеме за актуален. Посочено е, че завърналите се лица са обект на безогледни задържания и отвлечения. В доклада се приема, че в Централен и Ю. И. / от където е и жалбоподателя – [населено място] в провинцията Н.- Централен И./ обстановката се характеризира с нестихващо насилие и нарушаване на човешките права и като цяло липса на правов ред. Ноторно известно е, че бомбените атентати в Централен И., от където е жалбоподателят, не са престанали. Според статията „Бомбени атентати в цял И. взеха десетки жертви” от 20.03.2012г. /публикувана на <http://www.dnes.bg/blizak-iztok/2012/03/20/bombeni-atentati-v-cial-irak-vzeha-desetki-jertvi.154372/> „Експлозии на коли бомби и взривни устройства, заложили на пътя, избухнаха в градове и селища в цял И. днес, при което загинаха близо 30 души, съобщи Р.”. Извършването на бомбени атентати на места със значителна концентрация на цивилни лица, представлява случай на безогледно насилие по смисъла на чл.15 б.”в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.4.2004г. Според решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г. с предмет преюдициално запитване относно тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 г. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. В същото решение е прието, че съществуването на такива заплахи по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавите-членки, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Цитираното тълкуване на изискването за тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителите, като изискване за предоставяне на субсидиарна закрила на

Съда на Европейските общности налага за националния съд тълкуване по същия начин на същото понятие в чл.9 ал.1 т.3 ЗУБ, в който е транспониран чл.15 б."в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.4.2004г.

Освен горното, налице са предпоставки за предоставяне на статут и по чл.9, ал.1, т. 1 и т.2 от ЗУБ, които административният орган не е изследвал подробно. Действително се констатира, посочените от административния орган противоречия в бежанската история на кандидата, които са свързани главно с разминавания в годините, но те могат да се отдадат на липса на точна памет и прецизност при отговаряне на въпросите. За да се приеме бежанската история на молителя за достоверна, важен е фактът, че той е работил за иракската армия, който факт административният орган не отрича. Пред съда жалбоподателят твърди, че в Агенцията са му отказали да приемат представените от него снимки, като доказателство, че е работил в армията. Като доказателство за получената заплаха със смърт от Ал – К., по делото е приложено в превод заплашителното писмо до И. А. от 01.05.2011г., което не е обсъдено в оспореното решение. Същото е с лого на Иракската ислямска държава, която представлява организация, основана от "Ал К.", според статия във в. Сега, озаглавена "Ал К." се стреми към ислямска държава в И." [/http://www.segabg.com/article.php?issueid=2644§ionid=4&id=000100/](http://www.segabg.com/article.php?issueid=2644§ionid=4&id=000100/).

Съдът намира, че административният орган не е извършил достатъчно задълбочено проучване на ситуацията в И. и бежанската история на И. А., както го задължава чл. 35 от АПК. Поради това, решението следва да бъде отменено в частта относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут, а делото да се върне на административния орган за ново произнасяне, съгласно дадените по-горе указания.

С оглед изложеното, Административен съд – С. –град, I отделение, 13 състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. А., гражданин на И. срещу Решение № 102/09.02.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, в частта относно отказа да му бъде предоставен статут на бежанец, на основание чл. 8 от Закона за убежището и бежанците.

ОТМЕНЯ Решение № 102/09.02.2012г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Р. Б., в частта относно отказа да бъде предоставен хуманитарен статут на И. М. А., на основание чл. 9 от Закона за убежището и бежанците.

ВРЪЩА административната преписката на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет на Р. Б. за ново произнасяне в срока по чл. 90, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците, съобразно указанията на съда, дадени в мотивите на решението.

Решението подлежи на обжалване пред Върховният административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му до страните.

СЪДИЯ: